

O, BRAD FRUMOS!

O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde,
Tu ești copacul credincios,
Ce frunza nu și-o pierde.
O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde.

O, brad frumos, o, brad frumos,
Verdeața ta îmi place,
Când o revăd sunt bucuros
Și vesel ea mă face.
O, brad frumos, o, brad frumos,
Verdeața ta îmi place.

O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu frunza neschimbată,
Mă mângâi și mă faci voios
Și mă-ntărești îndată.
O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu frunza neschimbată.

Moș Gerilă se aplecă deasupra fetei, iar aerul din jurul lui deveni atât de rece, încât părea străbătut de miliarde de săgeți înghețate.

— Dar acum? Tot cald îți este?

— Destul de cald, șopti Anastasia, deși buzele ei erau reci și vinete.

Atunci, Moș Gerilă, scrâșni din dinți și lovi cu toiagul în pământ, iar aerul se făcu mai rece, viscolul bătu cu mai multă putere, iar zăpada scârtâi și mai tare sub pașii lui. Pentru ultima oară, o întrebă pe fetiță dacă-i este bine și cald. Înghețată sloi, Anastasia abia mai putea să respire. Cu ultimele puteri, șopti:

— Destul de bine, Moș Gerilă.

Moș Gerilă rămase uimit de puterea fetei. Știa că unii oameni sunt mai virtuoși decât alții, dar nu credea că există cineva care să țină piept grozavului Gerilă, stăpânul iernii. Așa că, înduioșat de bunătatea Anastasiei, care îi vorbea cu atâta blândețe, Moș Gerilă i-a adus fetei o rochie încrustată cu pietre prețioase, blănuri calduroase și un cufăr de aur. În cufăr erau bogății nenumărate, cum nu mai zărise Anastasia niciodată!

Moș Gerilă a pocnit apoi din degete și dinaintea lor a apărut o sanie trasă de șase reni.

— Te duc eu acasă, copilă! i-a zămbit el fetei.

Între timp, mama vitregă și Olga erau tare fericite că scăpaseră de Anastasia! Își închipuiau că gerul o răpuseră la scurt timp după ce rămăsese singură la marginea pădurii – se știe doar că Moș Gerilă cutreieră lumea după lăsarea iernii și niciun muritor nu rezistă suflării sale înghețate!

Așa că nu mică le-a fost mirarea să vadă că sania lui Gerilă oprește dinaintea casei, iar din ea coboară zâmbitoare Anastasia, răspândind în jur raze argintate și trăgând după ea un cufăr cu bogății. Pe cât de fericit era tatăl să-și revadă fiica, pe atât de furioasă era mama vitregă!

— De unde ai tu toate astea, Anastasia?

— Le-am găsit acolo unde m-ai lăsat, tată, răspunse fata încetișor.

La auzul acestor cuvinte, mama vitregă văzu negru în fața ochilor! Se năpusti spre bietul bărbat și strigă:

— Să pregătești sania chiar acum! Ia-o pe Olga și du-o pe același câmp, ce mai aștepți? Ea nu merită să primească haine scumpe și lăzi cu aur și bijuterii?

IARNA PE ULIȚĂ

de George Coșbuc

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un fulg, acum a stat,
Norii s-au mai răzbunat
Spre apus, dar stau grămadă
Peste sat.

Nu e soare, dar e bine,
Și pe râu e numai fum.
Vântu-i liniștit acum,
Dar năvalnic vuiet vine
De pe drum.

Sunt copii. Cu multe sănii,
De pe coastă vin țipând
Și se-mping și sar râzând;
Prin zăpadă fac mătăanii;
Vrând-nevrând.

Gură fac ca roata morii;
Și de-a valma se pornesc,
Cum prin gard se gâlcesc
Vrăbii gureșe, când norii
Ploi vestesc.

Cei mai mari acum, din sfadă,
Stau pe-ncăierate puși;
Cei mai mici, de foame-aduși,
Se scâncesc și plâng grămadă
Pe la uși.

Colo-n colț acum răsare
Un copil, al nu știu cui,
Largi de-un cot sunt pașii lui,
Iar el mic, căci pe cărare
Parcă nu-i.

Haina-i măturând pământul
Și-o târăște-abia, abia:
Cinci ca el încap în ea,
Să mai bată, soro, vântul
Dac-o vrea!

